

Ayişə necə gülür?..

İştirak edirlər:

Mahur Ər – tarix müəllimi, 26 yaşında
Pinar – naşir, Mahurun arvadı, 37 yaşında
Ayişə - Mahurun qızı, 7 yaşında
Alp Arslan – jurnalist, 30 yaşında
Behzad Şan – bənnə, 28 yaşında
Amir Məlikpur – hakim

1.

(Təbriz. Mahurun evi. Saat 11 radələri. Pinar aynanın qarşısında özünə düzən verir. Evin yan tərəfində qəbiristanlıq var. Pəncərə açıq. Qar yağır. Musiqi mərkəzində Feridun Düzağaç “Düşlər Sokağı”. Mahur pəncərədən qəbiristanlığa baxır. Ayişə hicabını əlində tutub ağlayır)

Mahur. Bax sənə nə göstərirəm

Pinar. Qarı deyirsənsə görmüşəm. Və cənabə-möhtərəminizə xatırladım ki, sizi yuxudan mən oyatmışam zati-aliləri. Qar isə ta obaşdandan yağır.

Mahur. Bu qədər danışınca bura gəlsənə!

(Pinar hələ də özünə düzən verir. Mahura sarı dönür. Barmaqlarının ucunda pəncərəyə yaxınlaşır. Dönüb yenidən aynaya baxır, qayıdıb qaşlarını tumarlayır, yenidən pəncərəyə sarı gedir)

Pinar. Hə, nə var yenə?

(Mahur qəbiristanlıqda qartopu oynayan uşaqları göstərərək – bax, gör qəbirlərin üstündən qarı necə götürüb bir-birlərinə atırlar. Hələ o (əlini bir az sola tərəf yönəldib göstərir) başdaşına qısılan tosuna bir bax, utanmaz!

(pəncərədən qəbiristanlıq yaxşı görünür. Bu dəm uşağın birinin “tosun” a sıxdığı qartopu başdaşına dəyir. Qəbiristanlıq aydın görünür. Çünki çox yaxınlıqdadı. Qartopu dəyən məzar Mahurun dostu Aydəmirin məzarıdır. İraq-İran müharibəsində şəhid olan minlərlə azərbaycanlıdan yalnız biri)

Mahur. Hmmm, axmaq balaca. Sənin atdığı qartopu onu necə yaraladı heç bilməzsən!

Pinar. Nökərinəm ağa, bəsd. Aydəmir çoxdan ölüb. Unut. Ovundur özünü!

Mahur. Sən də bilməzsən heç. Aydəmiri güllə öldürə bilməzdi. Qəti bilməzdi. Onu qar topası öldürdü.

Pinar. Bu nə ovqatdı axı səhər çağı? Darıxmaqlı musiqi bir yandan, qəbiristanlıq o biri yandan! İşimiz vardı əcəb! Ayişə ağlayır, heç soruşmursan neyçün?!

Mahur. Pinar, başa düşürsənmi? O uşağın atdığı qartopu əslində “pak və müqəddəs” saydığınız əbləhlərin millətin beyininə atdığı “cihad” virusudu.

Pinar. Mən o əbləhləri heç də müqəddəs saymıram, xəbərin olsun. Nə də, sənin nə danışdığını qanmadım düzü...

Mahur. Qanmadınsa demək müqəddəs sayırsan. Yaxşı, bəs Ayişə niyə gülmür?

Pinar. Ona görə ki, vəziyyət gülməli deyil!

Mahur. Bəs o başdaşının vəziyyəti necə? Səncə gülməli deyil?

Pinar. Başdaşı...başdaşı... nə qədər olar axı, biz bu xarabanı dəyişəcəyik ya yox?

Mahur. Niyə dəyişirik ki? Bəyəm qəbiristanlıqdan uzaqlaşanda ölümdən uzaqlaşırıq? (istehzayla gülümsəyir)

(Pinar aynanın qarşısına qayıdır.)

Pinar. Məncə kifayət qədər dərin söhbət deyil. Həvəskar yazıçıların hekayə cümləsini xatırlatdın (gülür)

(Üz-gözünün bəzəyini silir, saçlarını pırtlaşdırıb dodaq boyasıyla aynaya “qızın ağlayır” yazıb otağına keçir. Mahur pəncərədən baxmağa davam eləyir. Ayişə kiryir. Aynanın qarşısına keçib ayağının altına stul qoyur. Anasının dodaq boyasıyla yazdığını əliylə qarışdırır. Mahur Ayişənin yanına gəlir)

Mahur. Qızım, niyə ağlayırsan?

Ayişə. Daha ağlamıram!

Mahur. Bəs niyə ağlayırdın?

Ayişə. Daha ağlamıram!

Mahur. Bəs güzgünü niyə buladın?

Ayişə. Daha ağlamıram, ona görə!

(Musiqi davam eləyir. Telefon zəngi. Mahur dəstəyi qaldırır. Alp arslanın səsi...)

- oyanmısan?

- yox!

- gecdi, bəlkə oyanasan...

- yenə nə olub?

- mitinq!

- harda?

- Saat meydanında!

- niyə?

- ona görə ki, sən hələ də yatmısan!

(danışığı kəsilir. Qudok səsi... Mahur əsəbi halda Pınarın otağına gedir)

- Bu qız niyə ağlayırdı axı? Məgər mən onun ağlamağına qulaq asmaq üçün zülm çəkirəm? Məgər mən onu göz yaşını tökmək üçün böyütmüşəm?

- Xeyr ustad, ona görə zülm çəkirsən ki, qızın da bizim kimi bu sovxada böyüsün və məmnuniyyətlə bədbəxt olsun. Və ona görə böyütmüsən ki, o da bizim kimi bu viranədə böyüsün və yüksək şövqlə bədbəxt olsun. Mən də ona çalışmışam ki, o da bu cəhənnəmdə kifayət qədər bədbəxtlik tapsın. Bütün cümlələr bədbəxtliyə aparır! O da ona görə ağlayır ki, bu məmləkətdə yalnız göz yaşlarıyla inqilab eləmək mümkündür, o da evin sakit bir küncündə!

(Pinar çılğın və əsəbi tövrlə cavab verdi. Sonra ərinin boynuna sarılıb onu bərk-bərk öpdü.)

Mahur. Nə inqilab? Dəli olmusan?

Pinar. Məktəbə hicabsız gələnlərin hamısını salıb bir otağa ağızlarını

qıfıllayırlar. Valideynləri gəlmədən buraxmırlar. Həm də cərimə yazırlar. Yeri gəlmişkən, çoxdandı sən də şallaq yemirsən...

2.

(Səhnə işıqlanır. Saat meydanı. Adamlar təşviş içində. Polislərin müdaxiləsi. Behzadın qışqırıqları “Azərbaycan bir olsun, paytaxtı Təbriz olsun”! Mahurun qışqırıqları “Bakı, Təbriz, Urmiya, hamı gəlsin haraya”! Alp Arslanın qışqırıqları “Mən azadlıq köləsiyəm, meydanlarda öləsiyəm”! Hər şüardan sonra onlarla adamın şüarı təkrar etməsi. Polisin təzyiqi. Qarşıdurma...)

Kənarda dayanmış iki orta yaşlı kişinin dioloqu:

biri - Xeyli fəlsəfi...

o biri – kifayət qədər müdrik...

biri – Xeyli dərin adamlarmış...

o biri – Həm də poetik...

3.

(Səhnə işıqlanır. Mahur, Behzad, Alp gözləri bağlı, qolları qandallı, ayrı-ayrı otaqlarda dindirilmədə. Mahurun müstəntiqlə dioloqu

- nəyin çatmır ay oğraş?

Mahur. QIZIMIN gülüşü!

- soruşuram nəyin çatmır, hoqqabazlıq eləmə! Nə ulaşırsız küçələrdə? Niyə camaatı rahatsız edirsiniz? Xalq sizin çaqqal-çaqqal ulaşmağınızdan evində istirahət eləyə bilmir! Heç bilirsən nə qədər şikayət olunub sizdən?

Mürtədlər!

Mahur. Yalansa sənın arvadını... (Müstəntiqin yanındakı boynuyoğun Mahurun ağzının üstündən təpiklə vurur. Mahur stolqarışiq arxası üstə yerə sərilir)

(Mahnı səsi. Humayun Şəcəryan “Ba Setareha”...)

Behzadın müstəntiqlə dioloqu

- şərəfsiz alçaq! Nə atdanıb-düşürsən ortalıqda? Evində kişi tutmusan?

- hə, kişi tutmuşam, sənin bacınla gəlmişdi!

Müstəntiqin yanındakı yekəpər dəyənəklə Behzadın boynunun arxasından zərblə vurur. Behzadın sifəti qarşısındakı stola çırpılır və qalxmır)

(təkrar həmin mahnının səsi...)

Alp Arslanın müstəntiqlə dialoqu

- Qızının başın tutan şərəfsiz!

- Mən isə Alp Arslan... Tanışlığımıza şad oldum, ağa!

Müstəntiq ayağa qalxıb onun uzun qıvrım saçlarından tutur. Fırladıb stuldan salır. Alp tək dizi üstə yerə gəlir. Müstəntiq əlini çəkir. Sağ ayağı olmadığından sağ tərəfi üstə yığılır. Müstəntiq: - “şikəst oğraş, arvadını necə doyuzdurursan bu cüssəylə”?!

(təkrar bayaqkı mahnı ucalır)

4.

(Səhnə işıqlananda hər 3 dustaq bir kamerada. Saçları, saqqalları uzanıb. 6 aydan artıqdı istintaq davam eləyir.Səhnənin işığı sönür. Yenidən işıqlananda hərəsi bir küncdə nəsə danışirlar. Amma, heç biri o birinə qulaq asmır. Səhnənin işığı təkrar sönür. Yenidən işıqlananda Alp uzanmış vəziyyətdə, Mahur isə gəzişir. Behzad ayaq barmaqlarını sayır – sağdan sola, soldan sağa. Qəfil qışqırır

- artıq ayaq barmaqlarımın sayı 20 olmuş!

Mahur. 5-i artıqdı!

Behzad. 5-i yox, 8-i!

Mahur. 5-i!

Behzad. Yox!

Alp. Dostlar, eşidin məni...

Behzad. Yox!

Mahur. 5-i!

Alp. Dostlar!

sakitlik. Qapının arxasından gözətçinin səsi gəlir – üzünüzü divara çevirin!

(Hər üçü üzünü divara dayanır. Qapının gözlüyü açılır.)

Gözətçi. kimin nə istəyi var?

Behzad. Tualetə istəyirəm həci ağa.

Gözətçi. Hələ vaxta var, saat 17-di, 2 saat da döz!

Alp. Susuzluqdan dilim yanır!

Gözətçi. Kafər! Ramazan ayıdır! İftara 3 saatdan artıq vaxt var!

Mahur. Qəvvat! Özün saqqızı öküz kimi gövşəyirsən! Murdar ağzının marçılısı qulağımı deşir!

Gözətçi. Tfu sənə, lənətə gəlmiş yəhudi mürdəşiri!

(Mahuru kameradan çıxardırlar. Bu yerdə Mahur çox acizdi. Onu qaranlıq yerə pərçimləyirlər. Bu oyuqda o ancaq ayaqüstə qala bilir. Yalnız yerində fırlanmağa imkan var. Otura da bilmir. Oturmaq istəyəndə dizləri divara dəyir. Başının üstündə havalandırma cihazı var. Dırıltı səsi beynini deşir)

5.

(bayaqkı mahnı səsi ucalır. İnqilabçı gənclərin həbsindən illər keçib. Səhnə işıqlananda Alpla Behzad söhbət eləyir)

Alp. Mən intihar edəcəm!

Behzad. Mən tək qalmayacam, əmin ol, o sabundan mən də çoxdan dadmaq istəyirəm!

Alp. Mən intihar etməklə yalnız bədənimin bir hissəsini ödürmüş oluram. Sağ ayağımın günahını uca rəbbimiz şəxsən özü ödəyəcək. Yeri gəlmişkən, günahım da səninkindən az olacaq! (gülür)

Behzad. Demək ki, biz səndən daha çox əzab çəkmişik! Amma, bir söz soruşum. Demə ki dəli olmuşam. Amma...

Alp. Nə amma?

Behzad. O vaxtı müstəntiq sənə deyəndə ki, bu cüssəylə arvadını...

Alp. Necə doyuzdururam? Hə?

Behzad. Hə... Amma... bağışla, cavab verməyə də bilərsən...

Alp. Seksdə ayaq ən sonuncu bədən üzvüdü, biradər!

Behzad. Dostum, ayıb deyilsə əgər, bəs... bəs bu mövzuda arvadın nə

fikirdədi?

Alp. Biradər, mənim arvadım yoxdu. Bunu gec-tezi bilməliydin. Görüşdüyüm qadın var. O da sənın xanımdı. Bildiyim qədəriycə xeyli də məmnundu...

(Behzad hirslə Alpin üstünə cumur. Təxminən çaqqal kimi onu didişdirir. Səs-küyə gözətçi gəlir. Behzadı kameradan çıxardırlar. Alp onun arxasıya bağırır)

Alp. Şərəfsiz! Cındır! Sən burda iki ayaqla güclüsən. Ancaq, arvadının yanında maymaqsan, oğraşsan. Eşidirsən? Oğraş! Sənin yerinə olsaydım o məzmunsuz ayaqlarımı dalıma soxardım! Çünki onlar heç nəyə yaramırlar! Sən bizim şüar deyənimsən. Başa düşürsən? Şüar deyənimiz! Burda kişi kimi yatmağa sənın şərəfin çatmaz! Çünki sən ancaq bağırmağı bacarırsan, bağırmağı...1..1..1...

6.

(Mahur hələ də təkadamlıq kameradadı. Qapını döyür. Gözətçi gəlir)

- nə lazımdı?!

Mahur. Su...

Gözətçi. Su? Bu hansı dildədi? Başa düşmürəm? Məni söylərsənmi axmaq?!

Mahur. Yalvarıram, su ver, su...

Gözətçi. Nə dediyini qana bilmirəm, farsca danış!

Mahur. Su ver, and olsun İmam Hüseyinın qurumuş dodaqlarına, susuzlamışam...

(Gözətçi gülərək onu ələ salır)

- farsca deməsən vermərəm. Bax elə indi əlimdə bir şüşə meyvə şirəsi var...

(Bunları deyə-deyə qapının aşağısından içəri su tökür)

- ya bunu yalayacaqsan, ya da adam kimi farsca su istəyəcəksən!

Mahur. ab bede man, biradər, ab bede...

Gözətçi. Xoob, it kimi əhilləşirsən yavaş-yavaş. Amma it səndən mərifətlidi. Yarım ilə qavrayır. Sən 4 ildi hələ indi-indi qırıldadırsan!

(Mahur başını dizlərinin arasına alıb ağlayır. Fonda Şəcəriyan, “Havaye geryeh”. Mahurun divarla söhbəti)

“Deyim biləsən. Ki, sən heç də yaxşı divar deyilsən. Dünyada o qədər yaxşı divarlar var ki... Məsələn, mənim evimdə. Foye ilə Pinarın otağını ayıran divar səndən min yol yaxşı divardı. Mən bilirdim ki, o divarın o üzündə mənim sevgili arvadım var. Ya ayaqlarını yatağın baş ucuna söykəyib uzanıb, ya saçlarıyla oynayır, ya da kitab oxuyur. Amma, mən bilmirəm sən o üzündə kim var! Amma, mən bilmirəm mənim dostlarımla aramda sən kimi neçə dənə əclaf divar var! Mən sənə gəlməzdim, qəti gəlməzdim. Ona görə gəldim. Ayışəyə görə. Ayışənin gülüşünə görə düşdüm bura! Haçansa səni hördürən alçaq, çürük beyinlər çökəcək. Və mən azadlığıma qovuşacam. İcazəsiz su içəcək, tualetə gedəcək, saçlarını darayacaq azadlığıma. Və o zaman Ayışə bütün məsumiyyətilə güləcək” ...

7.

(Səhnə işıqlanır. Məhkəmə binası. Hakimin otağı. Mahur çiyinləri bükülmüş halda stola çöküb)

Hakim. Özünüzü necə hiss edirsiniz?

Mahur. Ö-ö-ö-z-z-ümüzü? M-mən y-y-ya-almız öz adıma d-danışa bbi-ilərəm. 3 ildən artıqdı d-d-ostlarımı g-görmürəm...

Hakim. Bilirəm, xəbərim var. Mən təkcə sizin əhvalınızı soruşdum.

Mahur. Hmm, d-d-e-eməli b-bubuu “siz” m-ənə m-m-üraciət imiş. İllərdir b-b-elə ç-ç-ç-ça-ça-ça-ağırılm-m-m-m-ıram, lap unutmuşdum.

Hakim. Mən çalışacam yaxın günlərdə siz dostlarınızla eyni kameraya köçürüləsiniz. Amma, indi özünüzü toparlayıb alilənizlə danışmalısınız.

Xanımınız mənə məktub ünvanlamış.

Mahur. Ç-ç-çox g-g-g-g-gə-gə-ərəksiz y-yerə!

Hakim. Əsla, qadınlar kişiləri belə də sevə bilir, gözləyə bilir. Qadın kişinin

səsiylə də ailə qura bilər. İndi sizin xanımınız üçün ərinin səsinə eşitmək kar birinin qəfildən Azan səsi eşitməsi kimi bir şeydi... Mahur. M-m-məgər siz bu q-q-qə-ədər y-y-y-yaxşı adamsız? M-m-əgər bu q-qə-ədər dü-dü-düüşünə bilən b-b-b-b-irisi b-bu axmaq r-r-r-reejimin qulluqçusu ola bilər?

Hakim. Ssss... Sizin bu mənasız danışmalar çox əbəs. (telefonu ona uzadır) Buyurun zəng edin. Xanımınız sizin zənginizi gözləyir...

(Mahur tərəddüdlə hakimə baxır. Mahnı səsi. Mohsen Namju “ey Sareban”. Mahurun Pinarla telefonda danışığı. Hakim bir neçə addım kənara çəkilib jurnal vərəqləyir)

Pinar. bəli

Mahur. Pinar. (i-ni uzadaraq - Piinar – deyir)

- bəli Mahur... sən... Mahur (ağlayır) Bunu mənə necə eləyə bildin, bu qədər alçaq ola bilməzdin!

- Ayişə h-h-h-anı? (kəkələyir)

- sən axmaqsan, rəzilsən, qatilsən!

- s-s-sa-kitləş, h-h-ardadı q-qızım?

- sən hələ də yaşayırsan, sağsan, mən isə...

- D-danışa bi-bibi-lmirəm. M-m-mən d-danışmağı u-unutmuşam. Ne-ne-neçə

a-aydı bi-bi-bir k-k-kəlimə də olsun d-da-danışmıram.

- bax, bax, dilin də tutulub, bax, hələ nələr olacaq bir Allah bilir, sən bizi, məni, Ayişəni başsız qoyub getdin. Bax, görsən tanımazsan məni! Lənətə gələsən!

- M-m-ənə q-q-qı-qızımın ş-ş-şəklini g-g-gö-öndər, Allaha x-xatir, gü-gü-lən yerdə ç-çək şəklini, gü-gülən... Ha-hakimdən xahiş edəcəm, ona g-g-g-öndər, m-m-m-ənə ve-ve-verəcək. Arxayın ol...

- qurban olum sənə Mahur, sevirəm səni, qurban olum, görüşəcəyik, mütləq görüşəcəik. Möhkəm ol. Səni gözlə...

(Mahur telefonu qapadır, başını stola dayayıb yumruğunu dizlərinin üstə düyünləyir)

Hakim. Mahur ustad, şahlar bilirsizmi nə zaman böyük görünür? Əlbəttə bilirsiniz. O zaman ki, kölələrin çiyinləri üstə qalxırlar. Və sizin kimi çiyinlərinə qiyməyən şəxslər, köləliyi qəbul etməyənlər isə bədənlərini dörd divar

arasında çürütməyi üstün tuturlar. Sadəcə möhkəm olmağı bacaracaqsan. Daşlaşmaq! Xilasın yolu yalnız bundadı! Daş olsan divarla dostlaşacaqsan. Daş olsan özünü divara hörməyi bacaracaqsan...

Mahur. Xi-xilas! Axı o y-y-yoxdu, y-yox!

8.

(səhnə işıqlanır. Kamerada 3 nəfər görünür. Mahur qızının şəklinə baxıb donuq baxışlarla nəsə düşünür. Ayişə şəkildə gülümsəyir. Behzad əlində kağız parçasıyla oynayır. Nə isə düzəltdiyi görünür)

Alp. Mənim üçün ayaq düzəlt, ayaqqabısı olmasa da olar.

Behzad. Sənin ayağının sümükləri indi azad və məsud qarışqalar tərəfindən yeyilməkdədir.

Alp. Azad qarışqalar? Güldürmə məni! İnsanı azad olmayan bir məmləkətin qarışqası da kölədir!

Behzad. Bu qədər pafoslu olmağa məcbur deyilsən. Bir az da olsa həyata düş. 11 ilini divarlara yedirtmişən. İndi qarışqalardan qorxursan? Yoxsa qarışqalardan azadlıq umursan? Azadlıqda qalan məşuqun da başqasına ərə gedib. Azadlıq sadəcə xəyanətlərin ümumi adıdır dostum.

Alp. Hə, yəqin o ərə getdiyi kişinin 4 ayağı var. (gülümsəyir)

Mahur. M-m-ənim g-g-özlərim zəifləyir. K-k-or olacam deyəsən.

Behzad. Mənim fikrimi bilmək istəsən bu səadətdən savayı bir şey deyil

Mahur əfəndi. Yəni, nəticə olaraq heç nə dəyişmişir. Ya baxdın heç nə görmədin, ya da baxmadın və heç nə görmədin, tafotu yoxdu. Sənin yerinə olsaydım bu dəqiqə kor olmağı seçərdim.

Mahur. B-b-bəs qı-qı-zım?

Behzad. Unut hamını. Biz burdan sağ çıxmayacağıq dostum. Qızın isə səni çoxdan unudub. 11 il zarafat deyil. Qadınlar unutqan olur. Birini sevib ərə gedəcək mütləq. Və beləcə hər şey unudulacaq. Dünya təkcə sənin dövrəndə fırlanmır!

9.

(Mahurun evi. Pinar kitab oxuyur. Ayişə Universitetdən qayıdır)

Ayişə. Ana, necə görünürəm?

Pinar. Güzəl

Ayişə. Elə tək-cə gözəl?

Pinar. Yox, çox gözəl!

Ayişə. Axı bu azdı! Bəs xoşbəxtliyim hiss olunmur?

Pinar. olunur qızım. Nə olmuş belə?

Ayişə. Heç nə, elə-belə soruşdum.

Pinar. Bax, sənin atan həbsdədi. Aşiq olmaq qadağandı, bilirsən!

Ayişə.

Pinar. başa düşürsən nə dediyimi?

Ayişə... (məyus halda otağına keçir)

10.

(Daha 2 il keçir. İllərin keçməsinə saatın əqrəblərinin sürətli hərəkətləri göstərir. Eyni zamanda manitorda Şaftalı ağacının ilin fəsillərinə uyğun görüntüsü dəyişir. Bu cür vaxt keçiminin göstəricisi ta əvvəldən belə simvolik verilir. Yaxud bir qızcıgaz şəkillərdə böyüyür. İlk fotoda ağlayır. Şəkillər dəyişdikcə üz cizgiləri gülümsəyən sifətə yaxın mimika alır...)

11.

(Gözətçilər gəlir. Kameradan dustaqları çıxarıb aparırlar. Səhnə işıqlanır. Məhkəmə zalı. Hakim müttəhimlərə söz vermədən hökmü oxuyur. Uzun – uzadı nitqin sonunda “azadlığa buraxılısınlar” – deyir. Və Mahura yaxınlaşaraq əlini onun çiyinə qoyub – xilas həmişə var, ustad, həmişə. Yetər ki... (susur. Heç nə əlavə etmədən zalı tərk edir.)

Mahur onun iti addımlarla gedən ayaq səslərini duyub uca səslə addım səslərinin azaldığı tərəfə:

- Əfəndim Məlikpur, m-mən onu g-g-örmürəm! Başa düşürsüz?

Görmürəm... (ağlayır)

12.

(Səhnə işıqlanır. Təbriz. Mahurun evi. Mahur divanda uzanıqlı vəziyyətdə. Pinar yanında oturub. Ayişə bir az aralıda. Əynində təzə paltar. Əlində hicabı yellədir.)

Mahur. D-d-e g-görüm onun b-bo-oyu nə q-q-qədərdir?

Pinar. Məni ötüb keçib (gülümsəyir)

Mahur. B-bə-bə-əs əynində nə var?

Pinar. Student geyimi, indi studentlərin uniforması var Mahur, açıq yaşıl rəngdə.

Mahur. S-s-sa-açları necədi?

Pinar. Bahoo, saçlarını heç soruşma, belinə düşüb. Şabalıdı saçları var. Lap həsəd aparıram (qadınlara xas işvəylə dodaqlarını büzür. Ayişə anasının bu mimikasına özünü saxlaya bilmir, gülür. Cingiltili gənc qız gülüşləri otağı bürüyür. İstənilən quş utanardı bu gülüşün səsindən.

(Bunu tam olaraq pafossuz anlamalı və oynamalı)

Mahur. O, g-g-ülür?

Pinar. Aha, gülür, özü də necə... Eşidirsənmi?

Mahur. Eşidirəm, g-gülür, o gülür. P-pi-inar...

Pinar. (onun nə dediyini başa düşmür) Canım ustadım, nə dedin?

Mahur. (təkrar sual edir) S-so-soruşuram ki, o, necə gülür?

Pinar. (qəfil gözləri dolur. Məyus görünür)

Mahur. Məni eşidirsənmi?

Pinar. Aha, eşidirəm...

Mahur. O, n-n-ne-ecə g-g-ülür?

Pinar. ...

(Pinar əlini ağızına tutub ağlayaraq otaqdan çıxır. Ayişə aynanın qarşısına keçir. Dodaq boyasıyla “qızın gülür” yazır. Pinar otağa daxil olur. Ayişənin əlindən hicabı alıb yazını güzgüdən silir. Sonra hər ikisi dodaq boyasına bulaşmış hicaba baxıb uca səslə gülüşürlər...)

(fonda Firedun Düzağaç – “Düşlər sokağı” ...)

Pərdə qapanır...